

Щом се върна в Бахишамал, където небето беше тюркоазено ясно, Шухлик се насочи право към своите дървета. Очакваше и вярваше, но все пак така се зарадва, че изигра буйния танц на испанските бикове. В малката му градина зрееха първите плодове! Шухлик седна на полянката и се опита да ги преброи. Няколко ябълки. Малко повече круши. Трийсет-четирийсет вишни. И шест нара на последните две дървета. На едното три. На другото – два. Общо шест. Магаренцето се замисли. Как му харесваше да мисли! Как му харесваше да смята! А колко е чудесно да седи под дърветата, пораснали и в него, и наоколо. “Значи така – обобщи Шухлик. – Ако на едното дърво са три нара, а на другото – два, значи един нар е останал в душата или главата ми. Знаем, че съществува, но още не съм успял да го сложа на дървото. Това е решението на задачката!”

Погледна на ровете и наистина – вече бяха по три нара на всяко дръвче. Но общо – почувства - трябва да са седем. Магаренцето се разходи на задни крака, после на предни. И разбра изведнъж, че много го боли и му пари предното дясно копито. Същото, с което сцели Кайсар. Сигурно го е убол на някой бодил. В сравнение с плодната градина това беше нищо, разбира се, но все пак му пречеше. По време на военните действия копитото се бе проявило достойно, бе търпяло без оплаквания. А сега, когато Шухлик се отпусна и освободи болката, ето я веднага, все едно е отворила прозореца и крещи: “Пожар!” Той закуцука към езерото да потърси сестрата видра Ошна. С нещо да го намаже и да го превърже... На брега завари празнично чаепитие по случай края на войната. Дайди Диван биби пиеше чай от тюркоазена като небето купа. Около него се бяха настанили миешките мечки, чичо Амаки, тушканчето Ука и фокусникът Хамелеон. От водата се подаваше сестричка Ошна. Всички имаха купички и по един локум. Най-важни бяха енотите – нежно и деликатно отхапваха от локума и шумно сърбаха чая. И всеки се мъчеше да заглуши другия. Погалваха си коремите, пъхтяха и поглеждаха към тюркоазеното небе като купа, за да му покажат колко небесно добре се чувстват. - Салют, скъпоценни градинарю! – възкликна дайди. – Честита първа реколта и велика победа! Съжалявам, че сте се наранили. Но ще мине – седнете при нас. Шухлик се сбърчи от болка: - Да, всичко е чудесно. Благодаря! Макар че с дясното копито не съм никак наясно. Защо ми погажда такъв номер? Боли като десет развалени зъба едновременно!

- Момент – прекъсна го Диван биби, - да не сте стоножка? Ако не се лъжа, имате общо четири копита плюс опашка. Какви са тези упреци? А това е ранено в битка, предното дясно, и изобщо не заслужава такова отношение. То смело се е било най-отпред! Полага му се орден! Паметник приживе! Как героично се втурна срещу Кайсар въпреки острите бодли. О, доблестно копито! Съчинете поне химн за него! На Шухлик му се стори, че така възвеличено, превъзнесено до небесата, копитото вече не го боли толкова, изцелено от похвалата. Сега не усещаше пареща болка, а леко мъркане, както мъркаше котката Мушука. Магаренцето го погледна благодарно и усети, че студът и паренето се превръщат в леки приятни боджежи. - Браво на теб – намигна му дайди. – Схващаш нещата с такава скорост, с каквато фокусникът Хамелеон лови комари и мушици. Шухлик затвори очи и прати на храброто си копито вълна от обич. Той чувстваше как тази целебна вълна стига чак до сърцето му, минава през подмишницата му, стига до копитото му и сякаш го повива и го люлее като пеленаче. Да, магаренцето беше в толкова безоблачно настроение след победата във войната, че копитото му бързо го разбра и започна да се възстановява. - Не забравяй, драги градинарю, ти си господар на четирите си копита и опашката –

пошепна му Диван биби. – Нещо повече, ти си господар на цялото си тяло. Наглеждай го и се грижи са него като за градина. Шухлик се усмихна, като си спомни плодовете на седемте си дървета, изпита чувството, че и дясното му предно копито се усмихва блажено в полудрямка, усети също, че го сърби, което подсказваше скорошно оздравяване. “Вярата в собствените си сили помага не само по време на война – си помисли рижото магаренце. – Вярата лекува, цери, помага колкото и превръзките на Ошна, медицинската сестричка.” - Разбира се – кимна дайди. – Повярвай на стария боец, волната ти душа командва цялото тяло, както генералът командва армията. Но генералът трябва да е мъдър и грижовен като прочутия пълководец Суворов. Тогава всеки войник е жив и здрав, весел и спокоен, че няма да го изоставят в беда. Няма да загине в пустинята, няма да се удави в морето, няма да се срине в планината... А в главата на Шухлик внезапно изникна един вековен завет, връстник на стария чинар: “Ако имаш вяра колкото синапено зърно, ще речеш на тая планина: премести се от тука там, и тя ще се премести.” “Защо ми е планината? – рече си магаренцето. – И защо да ѝ казвам дали да се мести – тя сигурно си има началници, които да ѝ казват! А копитото наистина ми се подчинява. Ей, храбро копито, послушно ли си ми?” “Тъй вярно!” – отсече войнишки дясното предно. А после леко смутено, сякаш се спъна, додаде: “За едно те моля, почеш ме!” Междувременно приключиха с чаепитието. Миещите мечки заплакнаха посудата и муцуните си. - Запомни завинаги в какво приятно настроение общуваше с болното си копито! – рече дайди на тръгване. – Ще ти е полезно за в бъдеще. Как няма да запомни, след като този ден свърши войната и градината даде първите си плодове! Магаренцето почти не куцаше на път към дърветата си, но все пак пазеше смелото си копито. Затова пък временно забравената опашка правеше каквото си иска: размахваше се като откачена, пляскаше магаренцето по хълбоците и се опитваше да стигне до ушите. “Хайде, поиграй си” – позволи Шухлик и преброи наровете. На едното дърво – три. На другото - четири. Всичко е точно, седем са. Както ги беше предвидил.